

Chồng Già Vợ Trẻ
 Nguyễn Thị Thanh Dương

20-40

Al. Allén

SLOW TWIST

Năm anh Hai
 Mươi Em mới anh ra đời
 Ngày anh Hai
 Mươi Em cũng anh Hai Mươi
 Tình đời anh Hai
 Lữ nhàn nhàn cuộc đời nghèo
 Đẳng nghèo cực khổ đi anh Hai
 Khi Em còn trong
 đời anh Hai lo việc đời
 Đời anh Hai Mươi năm u hời
 Đời anh Hai
 Lữ nhàn nhàn cuộc đời nghèo
 Đẳng nghèo cực khổ đi anh Hai
 Khi Em còn trong
 đời anh Hai lo việc đời
 Đời anh Hai Mươi năm u hời
 Đời anh Hai

Hân hạnh giới thiệu cùng quý bạn những nhạc phẩm tâm tình, chọn lọc:

- * VÀNG TRẮNG AI XẼ LÂM ĐỐI
- * QUẢN VÀNG BIÊN THỦY
- * BAO GIỜ ANH TRỞ LẠI
- * LỜI MỘNG NGÀY XƯA

TUẤN-KHANH-THỨC-DÂNG
 THANH-PHƯỢNG
 HOÀI-NAM
 THANH-PHƯỢNG

ẤN PHÂN CHỌN LỜI CỦA BIÊN - HỒNG
 44 PHAI - LỘ - LÍ - LỢI SAIGON

Kiểu duyệt số 3228 BT 14 NGÀY 22-6-1962
 09 TAI - NGHE - HỒNG AN - QUẬN SAIGON

Tôi vừa bước chân vào nhà, chồng tôi đã gọi:

- Em ơi, cạo gió cho anh?
- Lại cảm rồi hả? Gớm, gió đầu Đông cảm, gió cuối Đông cũng cảm. Mà lại cảm ngay vào ngày Valentine, ngày mùa tình yêu, người ta tưng bừng hẹn hò hay đi chơi, còn anh thì ngồi đây ăn vạ.
- Đầu Đông hay cuối Đông gì cũng là gió lạnh cả.

Tôi ngao ngán:

- Anh thì dị ứng với cả bốn mùa, giữa mùa hè trời bỗng dưng đổ cơn mưa anh cũng ngầy ngầy người khó chịu, mùa Xuân anh không chịu nổi phấn hoa tha hồ số mũi hắt hơi, còn mùa Thu gió chuyển mùa hiu hiu, trong khi em muốn được đi theo gió đến tận chân mây cuối trời thì anh đã cảm vì lạnh, phải uống vài viên thuốc Tylenol và nằm nhà đắp chăn để ngủ mặc cho mùa Thu mơ màng ngoài khung cửa.
- Thì anh khác, em khác. Anh đã 60 tuổi rồi còn gì! mà em thì mới 40, cái tuổi nòng nân và rục rờ.
- Em muốn lấy chồng lớn tuổi để nép bóng tùng quân, để mãi mãi là người tình bé bỏng được nuông chiều, hóa ra em lại là người phải chiều anh và hầu anh đủ thứ.

Tôi nhìn anh đang ngồi trong ghế như đã chờ đợi tôi từ nãy giờ, mặc áo len dày, chân đi vớ, đầu còn đội cả mũ len nữa. Càng thêm ngao ngán:

- Trông anh lù đù như ông già trong nursing home ấy, trong nhà chứ có phải ngoài sân hay ngoài cánh đồng lộng gió đâu mà anh trang bị quần áo, mũ và vớ kỹ thế?
- Biết thế, nhưng thà thừa hơi ấm còn hơn là một chút lạnh vào người.

Tôi ra lệnh:

- Thôi đủ rồi, anh chuẩn bị cởi đồng quần áo len, áo khoác tổng cộng mười mấy pound của anh ra để em cạo gió. Từ ngày lấy anh em bỗng trở thành người đàn bà cạo gió thành thạo, tay nghề cao dần theo năm tháng. Ông chồng tôi lê dép đứng lên đi lấy chai dầu gió xanh và dụng cụ cạo gió. Kể cũng lạ, mỗi lần cảm lạnh hay nhức mỏi hai vai và lưng, chỉ cần cạo gió cho người nóng ran lên anh thấy đỡ ngay.

Vừa ngửi mùi dầu xanh vừa cạo gió trên tấm lưng gầy của chồng tôi thấy trong căn phòng này dường như chỉ là tuổi già và đau ốm. Trong khi cuộc sống bên ngoài luôn sống động xôn xao.

Lúc này tôi có ghé vào chợ đã thấy cửa hàng bán hoa tấp nập khách mua. Tôi đã dùng chân ngắm nhìn cái điều có lẽ chẳng còn đến với tôi nữa trong ngày Valentine, những bó hoa, những bình hoa đủ loại, đủ màu, bên cạnh những quả bóng hình trái tim cột dây bay lơ lửng đang chờ được mua và trao tặng.

Ngày tôi 20 tuổi, đời tôi là cả một rừng hoa mênh mông chứ chẳng phải một chợ hoa hạn hẹp. Tâm hồn tôi là cả triệu quả bóng bay lơ lửng giữa trời xanh, chứ chẳng phải chỉ vài chục quả bóng kia.

Còn anh, là một người đàn ông từng trải vừa đúng 40, khỏe mạnh, đẹp trai và tình tứ, anh làm con bé tôi chết mê chết mệt, yêu anh chớp nhoáng và lấy anh vội vàng.

Mỗi mùa Valentine anh đều âu yếm mua hoa về tặng vợ, mối tình nồng ấm kéo dài được vài năm thì dấu hiệu tuổi già của anh xuất hiện, 45 tuổi tóc anh đã bạc khá nhiều, anh phải nhuộm cho khỏi chênh lệch với cô vợ trẻ, đến nay thì đầu anh đã hói, chỉ còn một nhúm tóc thưa thưa như rừng thưa thay lá.

Không biết có phải vì tuổi già làm anh mệt mỏi hết hứng thú yêu đời hay vì cuộc sống vợ chồng lâu ngày thành cũ, nên anh "cúp" luôn chuyện mua hoa tặng vợ ngày lễ Tình Yêu, mà tôi cũng chẳng náo nức chờ mong như ngày xưa nữa.

Tôi đang say sưa cạo gió, bỗng anh rướn người lên và kêu thống thiết:

- Trời ơi, em cạo kiểu gì mà đau quá vậy?
- Hình như em quên chưa bôi dầu xanh chỗ này!

Anh hỏi tôi tôi:

- Em chưa già mà lơ đãng và xốn xác thế! Chưa bôi dầu mà cạo thì ai chịu nổi!

Tôi chanh chua:

- Em già trước tuổi để bằng anh, tuổi già của anh như một loại vi khuẩn lây lan sang cả đời em. Anh biết chưa?

Anh nhăn mặt:

- Sao em lảm lời thế? Ngày xưa em ngâm thơ hiển dụ bao nhiêu bây giờ em chanh chua đỏng đảnh bấy nhiêu. Nếu như được làm lại từ đầu thì...?

Tôi gắt gỏng:

- Thì anh sẽ làm gì? Anh chê tôi chanh chua, anh sẽ không cưới tôi chứ gì?

- Thì...? anh vẫn yêu em và cưới em, xưa yêu em hiền dịu, nay yêu em cả những chanh chua, cả khi đỏng đảnh.

- Thôi đừng có nịnh nọt. Còn anh, chàng hào hoa ngày xưa của em đã thay thế bằng một ông già dờ hơi rồi đấy.

Không dám than đau nữa, anh hỏi sang chuyện khác:

- Nãy em đi đâu mà lâu thế?

- Đi đủ thứ, nhà băng này, ghé chợ này, và nhân thế em ghé vào văn phòng bác sĩ thăm mỹ hời thăm để cắt mí mắt, vì mắt em hơi bị sụp mí rồi.

Tám lưng anh lại rướn lên, lần này để phản kháng:

- Thôi em ạ, vốn dĩ em đã trẻ hơn anh nhiều, mà lại sửa sắc đẹp thì càng trẻ hơn nữa, coi sao được?

- Biết làm sao bây giờ? chuyện em sửa sắc đẹp chẳng vì anh bao nhiêu tuổi cả, mà vì em thích.

Tôi than thở:

- Nếu anh không quá già, hay nói một cách khác nếu anh còn trẻ độ tuổi như em, thì giờ này anh không thể nằm đây bắt em cạo gió, mà đã ra tiệm chọn hoa tặng em và chiều nay sẽ mời em đi nhà hàng để làm ấm lại tình vợ chồng đã nhạt phai vì thời gian, vì bận rộn của cuộc đời. Em có bao nhiêu quần áo, giày dép thời trang để diện, có son phấn để điểm trang mà mấy khi dùng đến?

- Tình yêu là ở trong lòng, cái màn tặng hoa, tặng quà Valentine chỉ là hình thức phù phiếm, làm lợi cho giới kinh doanh. Năm nay kinh tế khó khăn, thất nghiệp lan tràn, càng giản tiện, tiết kiệm càng tốt, ở California có ông bị thất nghiệp đã giết chết vợ con và tự tử theo Tình yêu đã cũ, hăm đi hăm lại như nồi nước phở cũng chẳng làm ngon thêm tí nào.

- Còn hơn là không hăm sẽ bị thiu, sẽ tệ hại hơn nữa.

Anh vừa nói vừa thở vì vẫn còn đau mỗi khi tôi mạnh tay:

- Anh có muốn thế này đâu. Thật đại khờ khi người ta lấy nhau bất kể tuổi tác. Mà tại sao ngày ấy em cứ xông vào đời anh, đòi lấy anh trước khi anh ngỏ lời cưới em?

- Đấy là lãng mạn một cách bốc đồng. Tại cuốn truyện "Tình Nghĩa Vợ Chồng" của Leon Tolstoi do Bảo Sơn dịch, cô Mai tuổi mới lớn đã yêu chú Sách, người đàn ông hơn cô rất nhiều tuổi là bạn của cha cô, và chú Sách thì tử tế bao dung tuyệt vời làm ảnh hưởng đến em. Lại thêm bản nhạc nào đó của ông Y Vân với những câu "Năm anh 20 em mới sinh ra đời, năm anh 40 em mới vừa 20" thật sống động và lãng mạn. Cả hai thứ cộng lại làm hồi đó em chỉ mơ lấy một anh chồng già, đến nỗi mấy thằng cùng trang lứa tán em, em coi chúng như hàng ranh con không hề đếm xỉa đến.

Anh thở dài:

- Còn anh háo thắng một cách bốc đồng! Vì anh không mãi mãi là thằng đàn ông 40 sung sức để yêu em, để mỗi lần em giận dỗi anh làm huê bé xốc em lên và ôm gọn trong vòng tay mình, ngược lại bây giờ một cú vung tay vùng vằng hờn dỗi của em cũng làm anh loạng quạng suýt ngã. Thà anh lấy một người vợ ngang vai phải lứa, cả hai cùng già, cùng nay ốm mai đau, cuộc sống thoải mái biết bao! Bà ấy cạo gió cho anh, anh cạo gió cho bà ấy, chẳng có gì để phàn nàn cả.

- Nhưng sao anh già nhanh thế? Người ta 70 còn cưới vợ, mà anh thì mới 60 đã ốm yếu ho hen thế này?

- Thì sức khỏe mỗi người mỗi khác. Mẹ anh kể ngày còn bé anh đau ốm quặt quẹo, vừa chữa bệnh bằng Tây y lẫn Đông y vừa cúng bái chùa chiền tứ phương anh mới lớn nổi.

Tôi lên giọng kể lể:

- Tuy nhỏ tuổi hơn anh mà đôi lúc em như bà chị hai của anh, hay như một người mẹ chăm sóc đứa con thơ ấy.
- Phải nói rõ ra là như một bà chị hắc ám hay người mẹ ghẻ em nhé, vì em hay gắt gỏng, mắng mỏ và hà hiếp anh lắm đấy.
- Vì anh làm cảm quá ai mà chịu nổi? Lúc nào cũng than đau mình nhức mảy và đòi cạo gió. Thôi xong rồi, anh nằm nghỉ đi cho khỏe để em đi nấu cơm.

Tôi kê gối, đắp chăn cho anh nằm êm ấm xong thì có tiếng chuông cửa reo. Người ta đến giao phát một bình hoa tươi làm tôi ngỡ ngàng cứ tưởng có sự lâm lãn gì chẳng? Nhưng đúng địa chỉ nhà này và tên người nhận là con gái tôi, chứ không phải tôi.

Con gái đã 19 tuổi rồi, vậy mà dưới mắt tôi nó vẫn chỉ là một đứa trẻ con. Thì ra đã có anh chàng nào để ý đến nó rồi.

Tôi thận trọng mang bình hoa để lên bàn và ngắm nghía, bình hoa bằng thủy tinh trong suốt, thắt nơ bằng sợi dây màu hồng, trong cắm đầy hoa Hồng, điểm tô bằng những cánh hoa cúc trắng nhỏ lấm tấm với những cành lá dương xỉ xanh tươi. Lòng tôi bỗng rộn ràng ấm áp, sống lại những phút giây xa xưa.

Chồng tôi cũng tò mò từ trong phòng bước ra:

- Hoa của ai đấy em?

Tôi ra khỏi giấc mơ:

- Còn ai vào đây nữa ngoài con gái mình? không lẽ ai đó tặng hoa cho em, một mẹ đàn bà 40 có chồng lù lù bên cạnh?
- Nhưng sao mặt em băng khuôn thế kia?
- Em chạnh lòng nhớ thuở mới yêu anh, nhưng phút giây ngắn ngủi ấy qua rồi. Thực tế, em đang bực mình đây, con gái mình không thể quan hệ tình cảm yêu đương làm ảnh hưởng đến việc học hành của nó trong lúc này.

Chồng tôi bênh con gái:

- Em chỉ hơn nó một tuổi mà ngày xưa đã yêu anh thế nào? Lãng mạn đến thế nào? Em đã nói rằng nếu không lấy được anh thì tất cả đàn ông trên cõi đời này đều vô duyên, đều là những tượng đá không linh hồn.
- Thì đã nói ngày ấy em bốc đồng mà, nên phải rút kinh nghiệm cho con mình.
- Trái lại, em không bốc đồng mà còn tinh táo và thông minh để chép những bài thơ tình rất hay trên báo tặng cho anh. Em đã từng bỏ học để đi chơi với anh. Còn con gái mình vẫn đi học nghiêm chỉnh và tử tế hơn em nhiều.

Tôi vùng vằng:

- Anh đánh giá tình yêu của em xuống cấp như thời buổi kinh tế khó khăn mọi thứ đều hạ giá hả?

Con gái chúng tôi về đến, chăm chút sự cãi cọ thường ngày như cơm bữa của cha mẹ:

- Bình hoa này là quà tặng Valentine của con, một người bạn trai yêu con và con cũng yêu anh ấy. Chiều nay chúng con có hẹn.

Tôi lo xa:

- Chúng con yêu nhau thì được, nhưng chớ có đòi cưới nhau sớm nhé? Phải lo học hành thành tài đã.
- Chuyện cưới nhau còn lâu mẹ ạ, phải tìm hiểu tính tình nhau nữa chứ. Ngày xưa bố mẹ có tìm hiểu nhau trước khi cưới không?
- Không! Chồng tôi đáp.

Tôi khẳng định thêm:

- Mẹ cũng không! Trăm lần không, ngàn lần không và triệu lần không?
- Hèn gì bố mẹ xung khắc nhau, hay cãi cọ quá, vậy mà bố mẹ nói lấy nhau vì tình yêu..

Tôi đáp mà như rên rỉ:

- Đúng là vì tình yêu con ạ, một tình yêu chớp nhoáng như một tia sét lóe lên ngắn ngủi trong một đêm mưa gió u mê.

Con gái tôi an ủi:

- Nhưng tình yêu nào chẳng phai nhạt theo thời gian, lâu hay mau mà thôi, có lẽ chúng ta phải biết chấp nhận điều đó. Chuyện tình Roméo và Juliet cũng thế, cả hai đều chết sớm, nếu lấy nhau thì chắc gì có thiên tình sử cho chúng ta đọc.

Con gái chúng tôi ở lứa tuổi đôi mươi là hình ảnh tôi ngày xưa, nhưng suy luận chín chắn hơn tôi nhiều.

Tôi nói với chồng trước khi lăn vào bếp để nấu nướng:

- Anh nằm yên đừng kêu réo gì em để em yên trí làm món thịt bò steak nhé. Thay vì mình đi nhà hàng như người ta trong ngày lễ Tình Yêu thì ăn tại nhà vậy.

Chồng tôi kêu lên:

- Thôi, thôi, anh mệt lắm, sức đâu mà nuốt món bò steak của em, chắc sẽ dai như đĩa xôi hay dai dẳng như những lần em cãi nhau với anh và không chịu ngừng nghỉ.
- Anh đừng bi quan hóa vấn đề sẽ làm anh nhanh suy sụp và già thêm đấy. Em sẽ nấu theo sách vở, sẽ ngon lành?
- Hai mươi năm qua không lẽ hôm nay em sẽ giỏi nấu nướng đột xuất?
- Cứ coi như thế đi, cũng phải cho em cơ hội chứ. Hai chúng mình sẽ ăn bữa chiều nay với món bò steak và uống chút rượu cho ấm lòng và ấm tình anh nhé.

Anh vẫn cương quyết chối từ:

- Thú thật anh chỉ thèm...một tô cháo trắng nóng hổi ăn với thịt chà bông, có lẽ sẽ nhẹ nhàng và khỏe người hơn, và cũng dễ nấu cho em hơn là món bò steak.

Tôi thất vọng thở dài:

- Muốn ăn với anh một bữa chiều ấm cúng cũng không được, con gái thì hẹn hò đi ăn ngoài, chỉ còn hai vợ chồng mà hai khung trời khác biệt, chẳng lẽ anh ngồi húp cháo mà em ăn steak thì vui với ai?
- Thì em cùng ăn cháo với anh cho vui, nhân thể diet luôn.

Tôi chán nản dẹp bỏ bịch thịt bò trở vào ngăn tủ lạnh Vừa lúc đó con gái tôi đã trang điểm xong đi ra ngoài, con tôi thật đẹp với đôi mắt long lanh, nụ cười rạng rỡ và mái tóc mượt mà đong đưa.

- Mẹ ơi, con đi đây. Chúc bố mẹ ở nhà bình thường, đừng cãi nhau nữa nhé..

Ngày lễ Tình yêu, mùa của những tình yêu đã cũ, đã phai nhạt, trong đó có vợ chồng tôi Nhưng vẫn là mùa tình yêu bắt đầu, mới tinh khôi cho bao nhiêu người khác, ở mọi lứa tuổi, đến với nhau bằng nhịp đập của con tim, trong đó có con gái tôi.

Tôi thần thờ nhìn con gái đi ra cửa, chợt tôi vùng chạy ra theo nó, hoảng hốt lo âu:

- Con ơi! Con ơi! Con sẽ đi hẹn với người yêu của con, mới tình đầu của con, phải không?

- Vâng, con đã vừa nói với mẹ rồi, chúng con sẽ hoàn toàn trong sáng và nghiêm chỉnh.

- Mẹ biết điều ấy rồi, vấn đề mẹ chưa biết và muốn hỏi con bây giờ là người yêu của con bao nhiêu tuổi? bao nhiêu tuổi? bao nhiêu tuổi?

Con gái sững sờ ngạc nhiên:

- Sao mẹ hỏi dồn dập và kinh hoàng thế? Anh ấy hơn con 3 tuổi.

Tôi thở phào nhẹ nhõm:

- May quá, mẹ chỉ sợ con cũng lãng mạn như mẹ ngày xưa mà yêu và lấy chồng già thì khổ vào thân. Thôi con đi chơi vui vẻ nhé, còn mẹ đi nấu nồi cháo trắng và ăn với bố con cho hết buổi chiều nay.

Nguyễn Thị Thanh Dương

Nguồn: NguyetsanGiaoMua

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 16 tháng 3 năm 2021